

ת"פ 37810/08/14 - מדינת ישראל נגד צבי נמני

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 37810-08-14 מדינת ישראל נ' נמני
בפני כבוד השופטת נעה תבור

בעניין: מדינת ישראל
באמצעות ב"כ עו"ד אלברט זמנסקי
נגד
צבי נמני
באמצעות ב"כ עו"ד צדוק חוגי
המאשימה
הנאשם

הכרעת - דין

בפתח הדברים וכמצוות סעיף 218 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] תשמ"ב-1982 אני מודיעה על זיכוי של הנאשם מעבירת איומים. הרשעתו של הנאשם מתייחסת לעבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש.

מבוא

1. במועד האירוע היו הנאשם והמתלון בעלי כלבים. הנאשם היה בעליו של כלב מסוג לברדור והמתלון בעליו של כלב מסוג האסקי סיבירי. על פי כתב האישום, במועד האירוע נפגשו שני הכלבים ברחובות הנהר 14 ברמת גן כאשר שניהם ללא רצועה ובעליהם בסמוך. המתלון ביקש מן הנאשם לתפוס את כלבו ולהפריד בין הכלבים ומשלא עשה כן ובשל חששו של המתלון מהתלקחות קרב בין שני הכלבים, השליך את רצועת הכלב שלו לעבר השניים. בתגובה נטען כי הנאשם תקף את המתלון במכת אגרוף לפניו באזור לסת שמאל וכי החבטה גרמה למתלון לנפחות ולכאבי ראש. עוד מפרט כתב האישום כי לאחר דברים אלו ולאחר שהמתלון ביקש מהנאשם להפסיק והפנה תשומת לבו לכך שהוא נושא תינוק במנשא, איים עליו הנאשם במילים "בן זונה אני אזיין אותך" ולאחר מכן גם "חכה חכה אנחנו עוד ניפגש למטה".
2. הנאשם כפר במיוחס לו. בעת הקראת כתב האישום (ישיבה מיום 29.12.15), טענת ההגנה היחידה התייחסה אך לכך שעד הראייה הנזכר ברשימת עדי התביעה, הוא חברו של המתלון ולא יכול היה להבחין במעשים מהנקודה בה היה. לא נשמעו טענות נוספות והתיק נקבע לשמיעת ראיות. טענת הגנה עצמית הועלתה לראשונה בשלב שמיעת הראיות.
3. לאחר ששמעתי את העדים ועיינתי היטב במוצגים שהוגשו כראיות הגעתי למסקנה שלא הובאו די ראיות לעבירת האיומים אך עבירת התקיפה החובלנית הוכחה ברמה הנדרשת בפלילים. הראיות מבוססות על עדות המתלון, על אף הסתייגויות ממנה, ועל תעודה רפואית. במידה מרכזית הרשעתו של הנאשם מבוססת על גרסתו שלו ועל הודייתו

בתקיפה. לא הונחה תשתית עובדתית נדרשת לצורך טענת הגנה עצמית ובנפול טענה זו נותרה עבירת התקיפה ונותרו תוצאותיה. עד הראייה לא תרם דבר לראיות המאשימה. העד הוכרז עד עוין אך לא ניתן טעם מספיק להעדפת עדותו במשטרה על פני גרסתו בבית המשפט. נסיבות איתורו של עד הראייה והבאתו לעדות נותרו תמוהות ובמידה מסוימת אף מפוקפקות. על כל אלו בהרחבה להלן.

תקיפה הגורמת חבלה של ממש

4. המתלון הזעיק את המשטרה לאירוע מיד לאחר שהתרחש ותוך שהוא דולק בעקבות הנאשם. השוטר רס"ר וקסלר הוא שהגיע למקום, פגש בנאשם ובמתלון והעלה את דבריהם על הכתב בדוח הפעולה **1/ת**. מאחר והדוח הוא התיעוד הקרוב ביותר להתרחשות ומביא את גרסת שני המעורבים כמעט בזמן אמת, מהווה הדוח ראיה מרכזית ואותנטית למה שהתרחש.

5. עורך הדוח רס"ר וקסלר נשאל האם כתב את הדברים כפי שנשמעו מפי המתלון ומפי הנאשם והשיב בחיוב (פ/ע' 7 ש' 13). חקירתו הנגדית של העד הייתה קצרה ביותר, שכן השוטר לא זכר את האירוע והסתמך על הדוח שכתב. בסיום חקירתו נותר הדוח **1/ת** כפי שהיה ולא נגרע דבר מכוחו הראייתי בבחינת הראיה ה'נקה' ביותר, בטרם הייתה למי מן הצדדים שהות לכלכל צעדיו.

6. מפאת חשיבותו של **1/ת** תובאנה גרסאות המעורבים כפי שתועדו על ידי רס"ר וקסלר:

"[...] **לדברי המתלון, היה עם כלבו וילדו אשר היה במנשא וכאשר הכלב של השכן (הכוונה לנאשם - הבהרה שלי נ.ת.) תקף את הכלב שלו הוא ניסה להבריח את הכלב של השכן באמצעות הרצועה שהיתה בידו, ואז הנאשם הלם בלסתו מכיוון שחשב שהוא תוקף את כלבו. לשאלתי אם הוא זקוק לטיפול רפואי אמר שכרגע אינו זקוק ואם יצטרך יתפנה עצמאית בהמשך. לדברי הנאשם, הוא ירד לטייל עם כלבו, וכאשר הכלב שלו תקף את הכלב של המתלון, החזיק אותו בחוזקה ולמרות זאת המתלון הניף כלפי כלבו את הרצועה שלו וכלבו נבהל, ומתוך התגוננות הוא דחף אותו ביד לכיוון החזה, אך לא הלם בפניו [...] לציין כי לא נראו סימני תקיפה על המתלון או הנאשם [...]."**

7. מהדוח עולים בבירור הנתונים הבאים מפיו של הנאשם:

א. כלבו של הנאשם תקף את כלבו של המתלון.

ב. המתלון לא תקף את הכלב של הנאשם אלא אך הניף לעברו את רצועת הכלב.

ג. הנאשם דחף את המתלון.

8. אין מחלוקת על כך שהנאשם דחף את המתלון. הדבר נמסר לשוטר בשטח והנאשם חזר על כך גם בהודעתו במשטרה. בהודעתו אמר "דחפתי אותו חזק ורק אחר כך שמתי לב שהוא מחזיק את התינוק במנשא" (ת/4 ע' 2 ש' 9) ובהמשך "הדבר היחידי שיכולתי לעשות זה לדחוף אותו באזור המותן/רגל כי מהמותן עד מעל הראש קיים המנשא עם התינוק [...] אני זוכר שהוא התקפל וצעק "איי" (שם, בש' 27) וגם "הדחיפה היתה די חזקה. תיקון - אני לא יודע מה זה די חזקה בשבילו, אני יודע שהוא הלך אחורה כתוצאה מהדחיפה שלי" (שם, בש' 31). דחיפה ובוודאי 'דחיפה חזקה' מהווה עבירה של תקיפה כמשמעותה

בחוק. הנטל עובר אל הנאשם להוכיח קיומה של הגנה.

9. בגרסתו הראשונית של הנאשם לא הוזכרה כל עילה להגנה עצמית. לא נטען שהמתלון הכה את הכלב ולא נטען כי לכלבו של הנאשם נגרם נזק כלשהו. טענת ההגנה העצמית נולדה בשיהוי ניכר, רק בחקירתו של הנאשם במשטרה כחודש וחצי אחרי האירוע. גם כאשר הועלתה טענה זו, לא הונחה תשתית עובדתית מספקת להקמתה כמפורט להלן:

א. בבית המשפט העיד הנאשם שהמתלון הכה את הכלב עם האבזם של הרצועה "**עם האבזם הזה הוא נתן כמה פעמים מכות בכלב שלי בראש וגם בעט בכלב**" (פ/ ע' 37 ש' 15). תיאור אלימות קשה. תיאור זה כל כולו נעדר מת/1. גרסת ההגנה העיקרית היא גרסה שנכבשה עמוק בלבו של הנאשם ולא ניתן לכך הסבר סביר. רק בחקירה נגדית לאחר מספר לא מועט של שאלות, לאחר שאישר את הדברים שאמר לשוטר בשטח ונכתבו בת/1, לאחר שקרא את הדוח בעצמו ולאחר שעין בו מספר פעמים, כאשר התבקש להסביר כיצד לא צוינו פרטים מהותיים להגנתו העלה הנאשם לראשונה גרסה חדשה לפיה מסר את גרסתו הראשונית לשוטר נוסף שהיה במקום ולא לשוטר וקסלר שכתב את דוח הפעולה (פ/ ע' 42 ש' 11). הטענה כי הנאשם שוחח עם שוטר אחר ולא עם עורך הדוח לא הוצגה לשוטר וקסלר בחקירתו הנגדית. גם טענה זו היא הסבר כבוש וגם הפעם לא ניתן כל הסבר לכבישתו. מאחר והטענה לא הוצגה לשוטר ולא התקבלה התייחסותו לטענה במסגרת חקירתו בבית המשפט אין לטענה כל משקל של ממש.

ב. כך הסביר הנאשם את הצורך בהגנה עצמית: "**על מנת לעצור אותו מלבעוט בכלב, דחפתי אותו, החזקתי את הכלב שלי בקולר [...] בשמאל דחפתי אותו על מנת שיפסיק, לא דחפתי אותו על מנת להעניש אותו, אלא דחפתי אותו כדי שיפסיק לבעוט בכלב**" (פ/ ע' 37 ש' 19). "**דחפתי אותו על מנת למנוע ממנו להמשיך ולבעוט בכלב**" (שם, בש' 24). הבעיטות בכלב הן מרכיב חיוני. הנאשם הבין שכך הדבר שכן גם אם אמנם השליך המתלון את רצועת הכלב ופגע בכלבו של הנאשם, ענין זה הסתיים ולא היה עוד צורך במניעה נוספת. רק המשך תקיפה והמשך אלימות בדמות רצון לבעוט שוב בכלב, יכול היה להצדיק תגובה על ידי הנאשם. לא בכדי הדגיש הנאשם בדבריו את הבעיטות הנמשכות ואף הדגיש שכאשר דחף את המתלון, היה המתלון עם רגל אחת באוויר, רגל שהונפה לצורך בעיטה בכלב. אלא שמרכיב חיוני זה של בעיטות נעדר גם מהתיאור שמסר הנאשם לאשתו. אשת הנאשם, שהובאה כעדת הגנה, סיפרה על מכות באמצעות רצועת הכלב אך לא ידעה דבר לגבי בעיטות והצורך למנוע בעיטות באמצעות דחיפה (פ/ ע' 56 ש' 23). הנאשם לא סיפר על בעיטות לשוטר בשטח וגם לא לאשתו. בנוסף וכפי שכבר נאמר דבר מגרסה זו לא הושמע בעת הקראת כתב האישום בבית המשפט.

ג. טענת ההגנה העצמית אמורה הייתה להיתמך בחבלות שנגרמו לכלבו של הנאשם. לדברי הנאשם הכלב נפצע כתוצאה מהאלימות שהפעיל המתלון. הכלב הפצוע לא הוצג לשוטר בשטח וגם לא נטען באוזניו שהכלב פצוע. זאת ועוד, אין לחבלות בכלב כל תיעוד רפואי או מצולם. העדר תיעוד רפואי משמעותי במיוחד שכן כלבו של הנאשם טופל על ידי מספר וטרינרים טיפול אינטנסיבי ביותר. על אף ביקורים תכופים במרפאת הווטרינר ועל אף שפע המסמכים שהוצגו בדבר טיפולים בכלב, לא נמצא בין המסמכים תיעוד כלשהו בקשר לחבלה הנטענת. לרופאים המטפלים לא סופר דבר קיומה של תקיפה וחבלה גם לא כסיפור רקע לטיפול אחר וזאת על אף ביקורים לטיפולים שוטפים סמוך לאירוע. הנאשם העיד שסיפר לרופאה המטפלת על המקרה ויש ביכולתו להביא תיעוד על כך (פ/ ע' 44 ש' 8). תיעוד כאמור לא הובא. בסיום חקירתו במשטרה מסר הנאשם שלכלב עדיין יש סימן מהמכה (ת/4 ע' 3 ש' 3).

63). הנאשם נחקר באזהרה ועל כן התבררה לו חומרת מצבו והצורך בתיעוד. למרות שבשלב זה כבר ברור היה שהאירוע לא הסתיים אלא נמצא בטיפול המשטרה ולמרות שגם בשלב זה נטען שנוטר סימן מהמכה על גופו של הכלב, לא תיעד הנאשם את הסימן בתמונה.

כל אלו מציבים סימן שאלה משמעותי בדבר קיומה של פגיעה בכלב ותקיפתו על ידי המתלונן.

ד. הנאשם מסר בהודעתו במשטרה **ת/4** שהמתלונן הכה את הכלב בראש ברצועה ובנוסף בעט בכלב ופגע בו באזור הצוואר וברגל קדמית שמאלית. מיקום הפגיעות בצוואר וברגל נעדר מעדות אשת הנאשם אשר סיפרה על דם מאחורי האוזן בלבד.

ה. טענת ההגנה העצמית התבססה בין היתר על קיומו של אבזם שבאמצעותו חבט המתלונן בכלבו של הנאשם. הנאשם לא הצביע על הרצועה והאבזם בשטח למרות שהמתלונן, הכלב והרצועה היו במקום (פ/ ע' 43 ש' 2).

10. מאחר וגרסתו הראשונית של הנאשם לא כללה אזכור של תקיפת כלבו על ידי המתלונן ובשל כל הטעמים המצטברים שפורטו לעיל, לא הונח בסיס עובדתי מספיק לטענת ההגנה העצמית. בהעדר בסיס זה אין צורך להידרש לניתוח המשפטי ולבחינת התקיימות התנאים המשפטיים המצדיקים שימוש בהגנה זו.

גרסת המתלונן

11. המתלונן העיד על תקיפה באגרוף בפניו ולא על דחיפה. בחנתי האם קיימות ראיות לתקיפה באמצעות אגרוף בפניו של המתלונן להבדיל מדחיפה בה מודה הנאשם. אומר מיד כי לא נעלמה מעיני נטייתו של המתלונן להפרזה בעת עדותו בבית המשפט וכן התרשמתי מכך שהגזים והכביר בתיאורים שנועדו להחמיר את עוצמת האלימות. כך בין היתר בתשובה לשאלה אם ספג 'בוקס' או 'כאפה' השיב שמדובר ב"**בוקס. אם הוא היה נותן לי כאפה הלסת לא הייתה זזה מהמקום**" (פ/ ע' 18 ש' 2). מאחר ואין כל תיעוד רפואי לתזוזת הלסת מדובר בהגזמה ברורה. דוגמא נוספת להגזמה נמצאה בשעה שהעיד על כך שהשוטרים המליצו לו להיבדק בבית חולים (שם, בש' 3), מבלי שיש תימוכין לכך בדוח הפעולה אלא דווקא להיפך, השוטר ציין שלא הבחין בחבלה. כן הוסיף המתלונן דברי איום נוספים שלא בא זכרם בהודעתו במשטרה תוך שהוא מציין "**הוא איים עליי פעמיים גם שלוש פעמים**".

כן נתתי דעתי לאופן בו העיד המתלונן, להתלהמות, למהירות החמה ולחוסר הסבלנות. לא אחת התפרץ המתלונן כלפי הסנגור והפגין חוסר סבלנות ו"פתיל קצר". כך למשל בתשובה לאחת השאלות הטיח בסנגור שהוא שקרן (פ/ ע' 13 ש' 30). בהמשך החקירה הנגדית הטיח בסנגור "**חבל על הזמן שלי ושלך. קח, קח, תתקדם**" (פ/ ע' 22 ש' 1 וגם בע' 22 ש' 26).

חרף ההסתייגויות לגבי עדותו של המתלונן, קיימות ראיות בעוצמה הנדרשת בפלילים להוכחת תקיפה באגרוף בלסת של המתלונן.

12. הגרעין הבסיסי בעדותו של המתלונן נותר בעינו. ליבת הדברים שבה והופיעה באופן עקבי בגרסתו של המתלונן כפי שכתב מפיו רס"ר וקסלר בת/1 מיד לאחר האירוע, בדברים שמסר בתלונה שהגיש מספר שעות לאחר מכן **נ/3**, ובעדותו בבית משפט. בנקודות המהותיות נותר תיאורו של המתלונן עקבי ביחס לאירוע בכלל ובאשר לנסיבות בהן הכה בו הנאשם מכת אגרוף בפניו. המתלונן שב ותאר כי לאחר שזרק לעבר הכלבים את הרצועה על מנת להסיח דעתם, הכה הנאשם בפניו במכת אגרוף.

13. המתלון טען שספג אגרוף בלסת שמאל. מיד לאחר האירוע פנה המתלון לבית החולים והביקור תועד בתעודה רפואית **ת/2**. במסמך זה מפורט כי נמצאה "מעט נפיחות באזור זוית לסת שמאל". הטענה בדבר פגיעה בלסת והתעודה הרפואית שהתקבלה בסמיכות זמנים מלמדות על קשר סיבתי בין מנגנון החבלה לבין התוצאה.

14. התעודה הרפואית היא חיזוק ראייתי בעל משמעות ואליה הצטרפה הודייתו של הנאשם עצמו באקט של אלימות, גם אם שונה.

גרסת הנאשם

15. מנגד גרסת הנאשם ביחס לדחיפה ולמקום בו פגע בגופו של המתלון לא נותרה עקבית ואף לקתה בחוסר היגיון פנימי.

16. לנאשם לא היה הסבר של ממש כיצד נוצרה הנפיחות בלסת. אמנם מדובר בנפיחות מועטה ואמנם השוטר בשטח וכמוהו גם השוטר בתחנת המשטרה לא הבחינו בה, אך על פי התעודה הרפואית שהוגשה מעט נפיחות הייתה. הסברים שהציע הנאשם, שהמתלון עשה הצגה בבית חולים (פ/ ע' 48 ש' 8) או שנתן לעצמו מכה (שם, בש' 15) אינם בעלי תוקף ממשי.

17. בחקירה במשטרה מסר הנאשם שדחף את המתלון **באזור המותן/רגל (ת/4 ע' 2 ש' 26)**. לעומת זאת בדוח **ת/1** מסר שדחף את המתלון **לכיוון החזה**. בבית המשפט העיד על דחיפה בחזה (פ/ ע' 46 ש' 6, 11). לטענת הנאשם המתלון היה עם רגל באוויר כי התכוון לבעוט בכלב ומטעם זה איבד את שיווי המשקל והלך לאחור (פ/ ע' 46 ש' 20).

השאלה היכן פגע הנאשם במתלון היא שאלה מהותית המצויה במרכז טענת ההגנה. לא היה בידי הנאשם להסביר כיצד בנקודה מרכזית זו מסר נתונים שונים ומדוע עשה כן. ההבדל בין הרגל בואך מותן לבין החזה הוא הבדל משמעותי ואינו שינוי מילים קל ערך. יתר על כן אין דין דחיפה כדין אגרוף לפנים. דווקא בשל חשיבות הנקודה, לא יכול היה הנאשם להמשיך ולדבוק בגרסה לפיה דחף את המתלון לכיוון החזה, שכן אין חולק כי על חזהו של המתלון היה תינוק בתוך מנשא. דחיפה כמו זו עליה דיווח הנאשם לשוטר בזירה, כלל לא תתכן שכן כאשר אדם נושא מנשא קדמי, כפי שעשה המתלון, אין כל דרך להגיע לחזה שלו מבלי לפגוע בתינוק. שינוי הגרסאות נועד אם כן לשרת מטרה ולהתאים עצמו לנסיבות שהתבררו בדיעבד. לפיכך יש בשינוי ובטיב השינוי כדי לפגוע במהימנות.

18. תמוהה גם התנהגותו של הנאשם אשר החזיר את הכלב לביתו טרם הגעת המשטרה. לדבריו "מאחר והמשטרה התעכבו קצת אמרתי שאני הולך הביתה להחזיר את הכלב ואני אחכה איתו למטה עד שתגיע הניידת" (פ/ ע' 38 ש' 28). מאחר והכלב והפגיעה בו הם טענת ההגנה של הנאשם, אין כל היגיון בהחזרת הכלב באופן שמונע אפשרות לראות את האלימות שהופעלה כלפיו ולכאורה התניעה את כל ההתרחשות. ההסבר היחיד להחזרת הכלב הוא העובדה שלא ספג פגיעות כפי שנטען ובאותה עת עדיין לא נוצרה טענת ההגנה.

עד ראייה

19. במסגרת פרשת התביעה הושמעה עדותו של מי שנטען כי היה עד ראייה נייטרלי לאירוע (מר נועם שגיא). העד מסר הודעה במשטרה ובה גרסה המפלילה את הנאשם. בבית המשפט חזר בו מעיקרי הדברים ועל כן הוכרז כעד עוין. עדותו של עד זה לא תרמה מאומה למערך ראיות התביעה שכן העד חזר בו מהעדות ולא מצאתי סיבה להעדיף עדותו במשטרה. בחנתי היטב האם עלה בידי ההגנה להוכיח שמדובר בעד שהוזמן על ידי המתלון או מי

מטעמו, תוך ידיעה שלהם שמדובר באדם שלא ראה דבר. לא הונחה תשתית מספקת לקביעת ממצא כזה, שלו הוכח, היה בו משום שיבוש הליכי משפט. הדברים יפורטו מיד אולם אומר כבר עתה כי למרות שלא הוכח שיבוש ולא הובהרה דיה סיבת בואו של העד וסיבת חזרה מעדותו, נותרה עננת אי נוחות בשל התייצבותו ולשמע עדותו.

20. עדותו של העד הוגשה (ת/5) ועל פניה מדובר בעדות המפלילה את הנאשם באופן חד משמעי. העד מסר שהבחין בהתרחשות מתוך מרפסת דירתו, שמע שמדובר בוויכוח על כלבים והבחין בנאשם דוחף את המתלונן ואז נותן לו כאפה או אגרוף לפניו. בבית המשפט חזר בו העד וטען שרק שמע ויכוח בעניין כלבים אך לא הבחין באלימות אלא אך שמע עליה מפי המתלונן. כאמור, העד הוכרז כעד עוין. עם זאת לא מצאתי כל טעם להעדפת הודעתו במשטרה על פני עדותו בבית המשפט. התייצבותו של העד במשטרה עוררה סימני שאלה ואלו נותרו בלתי פתורים ותרמו לכך שהודעתו במשטרה אינה נקיה מספקות. נסיבות מתן האמרה, הראיות שהובאו במשפט והתנהגות העד במשפט אינם מצביעים לעבר העדפת האמרה שנגבתה במשטרה. וודאי שלא די בכך שהאמרה ניתנה באופן חופשי ומרצון והדברים תועדו כדת וכדין על ידי גובה ההודעה.

21. ואלו הם סימני השאלה שליוו את התייצבותו של העד מלכתחילה בתחנת המשטרה:

א. מתי התברר קיומו של עד ראיה לאירוע - על פי עדותו הראשית של המתלונן בבית המשפט כבר בעת האירוע ידע שיש עד ראיה שכן הבחין באדם שראה את המקרה ממרפסת פתוחה (פ/ע' 10 ש' 29). המתלונן העיד שהודיע למשטרה דבר קיומו של העד האמור (פ/ע' 11 ש' 1). בפועל המתלונן לא הזכיר קיומו של עד לא לשוטרים שהגיעו למקום ולא בהודעתו במשטרה שנגבתה מספר שעות מאוחר יותר. כאשר עומת עם אלו בחקירה נגדית שינה גרסתו באופן מוחלט והשיב "יכול להיות שלא ידעתי בזמן אמת, יכול להיות שידעתי בדיעבד שיש עד" (פ/ע' 12 ש' 12) ובהמשך "כנראה לא ידעתי את זה, רק בדיעבד. לא זוכר" (פ/ע' 13 ש' 5). "העד ראיה רק לאחר המקרה הבנתי שהוא עד" (פ/ע' 13 ש' 13). הסבר זה בוודאי שאינו הגיוני. איך אפשר לדעת בדיעבד על עד ראיה בלי שמכירים אותו, בלי להבחין בו בזמן אמת ובלי שעד הוא שייצור קשר ויודיע על היותו צופה. ידיעה מאוחרת על קיומו של עד איננה אפשרית. גם המנגנון לאיתור העד, עליו העיד המתלונן, הדבקת פתק על דלת העד בו ביקש ליצור אתו קשר, איננו מנגנון אפשרי אלא אם ידע המתלונן בזמן אמת על קיומו של עד ראיה. כאשר עומת המתלונן עם חוסר ההיגיון בשתי האפשרויות שהעלה (ידע על עד ולא אמר או לא ידע על עד ובכל זאת חיפש אותו) השיב "אני יכול לתקן את מה שאמרתי, אני לא זוכר, עבר זמן". הנסיגה אל מבטחי חוסר הזיכרון אינה מספקת פתרון לחוסר ההיגיון המובנה בכל אחת משתי הגרסאות ולא לשינוי ביניהן. כך או כך, המתלונן עצמו לא דבק בגרסה המאוחרת ובהמשך החקירה הנגדית שב לגרסתו הראשונה לפיה הבחין בעד בזמן אמת "ראיתי חלון פתוח במרפסת ראיתי דמות שאני לא מכיר אותה, משם אני הבנתי שיש מישהו שיכול להעיד לטובתי, שהיה עד לאירוע [...] אז שמתי פתק בדלת שלו" (פ/ע' 20 ש' 15). "במהלך המקרה ראיתי דמות" (שם, בש' 25). לשינוי הטענה מקצה לקצה ושוב בחזרה לקצה הראשון לא ניתן כל הסבר.

ב. מה היה אופן המפגש בין המתלונן לבין עד הראיה וכיצד הועבר מידע בין השניים - לטענת המתלונן עד הראיה "לא ראה אותי פיסית אחרי המקרה, פייס טו פייס, הוא הרי היה במרפסת" (פ/ע' 21 ש' 1). לדברי המתלונן על מנת ליצור קשר עם העד "שמתי מדבקה על הדלת שיצור איתי קשר עם הפרטים שלי. אכן הוא יצר איתי קשר, לא זוכר אם אני איתו או ההיפך" (פ/ע' 11 ש' 2). מנגד, עד הראיה דווקא העיד שפגש במתלונן. לדבריו "יצאתי החוצה, פגשתי את השכן שלי. הוא שאל אותי אם אני יכול להעיד. אמרתי לו שכן. זה כל

הסיטואציה (פ/ע' 25 ש' 13). העד שלל מכל וכל אפשרות שהמתלון הדביק פתק על הדלת וכך נוצר קשר טלפוני ביניהם (פ/ע' 27 ש' 20 וש' 27).

ג. מה נאמר לעד הראיה כאשר התבקש למסור עדות - המתלון טען שמסר פרטי עד הראיה למשטרה אך לא דיבר עם העד **"הוא אמר שהוא ראה, לא פתחתי איתו שיחה"** (פ/ע' 18 ש' 7). ראשית לא ברור כיצד מתפתחת שיחה שבה אדם אומר "שהוא ראה" בלי שמדברים על "מה ראה". בהיעדר כל היכרות בין השניים נדרשת שיחה מקדימה כדי שהמתלון ידע שאכן מדובר בעד ראיה רלוונטי והם מדברים על אותו אירוע. וודאי כך אם השיחה לא נעשתה מיד בסמוך לאירוע עצמו. רצונו של המתלון להרחיק את עצמו מכל שיחה ולו מינימלית עושה רושם של ניסיון לייצר עדות נקייה אך אינו סביר בנסיבות. יתר על כן, עדותו של עד הראיה שונה גם בעניין זה. מעדותו עולה שהייתה שיחה בין השניים ובה סיפר המתלון שהוכה על ידי הנאשם. לדבריו **"הייתי בחוץ, נפגשנו פעם ראשונה בחוץ [...] שמעתי ממנו שהוא קיבל מכה. בזמן שהוא שאל אותי אם אוכל להעיד, הוא שאל מה מספר הטלפון שלי [...]"** (פ/ע' 27 ש' 30).

ד. מידת ההיכרות בין המתלון לבין עד הראיה - המתלון טען שלא ידע שהעד הוא חבר טוב של אחיו (פ/ע' 12 ש' 5). בעדות שמסר העד במשטרה התייחס אל המתלון כאל **"הבחור הצעיר מבלי"** שמסר כי הוא מכיר אותו. בעדותו בבית המשפט, אישר עד הראיה שהוא מכיר את המתלון בפנים ואף ידע למסור שאמו של המתלון מתגוררת במקום (פ/ע' 26 ש' 22 וע' 28 ש' 7). כמו כן במענה לשאלת הסנגור, אישר העד חברות עם אחיו של המתלון (פ/ע' 26 ש' 10).

22. סימני השאלה נותרו ללא מענה. טענת הסנגור היא כי המענה מצוי בכך שמדובר בחבר של אחיו של המתלון ובין השלושה נרקמה מזימה להפללתו של הנאשם. מכוח החברות התבקש העד להגיע למשטרה ולהעיד על דבר שלא ראה ולא יכול היה לראות. לשם הוכחת טענה זו הובא מטעם ההגנה חוקר פרטי והוגש דוח החקירה הפרטית (נ/9). הדוח אמור היה לספק מענה לקשר שבין עד הראיה לבין אחיו של המתלון וכן לשלול יכולתו של העד להבחין באירוע. הדוח לא סיפק תשובה של ממש לשאיפות אלו. אמנם החוקר הפרטי העיד על כך שהעד הוא חברו הטוב של אחיו של המתלון אך עדותו בעניין זה לא גובתה בכל ראיה ממשית. העד סירב למסור על מה מבוססים הדברים, סירב להציג את דוח התשאול שערך וסירב להשיב לשאלה את מי תשאל (פ/ע' 46 ש' 18,20). בנסיבות אלו לא אוכל לקבוע שאכן מדובר בחברים קרובים במיוחד. גם לו קבעתי קיומה של חברות אמיצה, לא די בכך כדי לקבוע שבשל חברות זו התייצב העד למסירת עדות כוזבת. בדוח החוקר הפרטי צוינה שיחה עם דוברת אשר לכאורה שוחחה עם עד הראיה ושמעה ממנו אישור לכך שלא ראה את הדברים. עד הראיה לא עומת עם נתון זה, אותה גברת לא הובאה לעדות ועל כן גם נתון זה נותר בגדר עדות מפי השמועה, עדות שאינה מבוססת דיה בראיות.

גם ביחס להעדר זווית ראיה של העד לא די בדוח החוקר הפרטי. החוקר הפרטי בחן אפשרות לראות אירוע שהתרחש בכתובת רחובות הנהר 20. אלא שלא הונח בסיס מספיק לכך שזו הייתה כתובת ההתרחשות. קיימות עדויות של המתלון מחד גיסא ושל הנאשם מאידך גיסא. הסנגור ביקש להסתמך על הדוח ת/1 בו צוין מקום האירוע כרחובות הנהר 20, אלא שהמתלון הבהיר כי התקשר למשטרה כאשר דלק בעקבות הנאשם ומסר כתובת תוך כדי תנועה. הדבר מתיישב עם האמור בדוח הפעולה בו מצוין כי המודיע **"אחריו כרגע"**. לא נשללה עדותו של המתלון כי האירוע אכן התרחש בכתובת רחובות הנהר 14.

23. עד הראיה טען שהגיע למשטרה מיוזמתו מבלי שהוזמן (פ/ע' 28 ש' 14). הדבר תמוה נוכח העובדה שבבית המשפט טען שלא הבחין בדבר. היותו **"אזרח ישראלי שאוהב צדק"** (שם, בש' 18) אינו מסביר על שום מה ילך האזרח למסור עדות שאינה נכונה כשבפועל בבית המשפט העיד שלא ראה דבר ואכן לא היה הסבר סביר בפיו של

העד (פ/ ע' 26 ש' 30).

24. על אף הקשיים המרובים שצוינו לעיל ולמרות סימני השאלה האופפים את עדותו של העד, לא די באלו כדי לקבוע כי מדובר במהלך שגובש לצורך שיבוש הליכי משפט. קביעה זו, שעלולה להיות בעלת משמעות קשה כלפי העד, מחייבת הנחת בסיס עובדתי איתן ולא פיזור סימני שאלה בלבד. מאחר והחוקר הפרטי סירב לפרט נתונים שיהיה בהם לבסס קשר בין העד לבין אחיו של המתלון ומאחר ולא ניתן מענה מספיק ברור לסיבת התייצבות העד, אין די בתהיות שנותרו כדי לגבש ממצא לחובת המתלון.

איומים

25. כתב האישום אוחז שני משפטי איום. האחד "בן זונה אני אזיין אותך" השני "חכה חכה אנחנו עוד ניפגש למטה". עובדות כתב האישום נוסחו בהסתמך על הודעתו של המתלון במשטרה. בבית המשפט התייחס המתלון בעדותו לחלק הראשון כאל דברי קללה שהושמעו לעברו ולא כאל איום. למעשה עיון מדוקדק בהודעתו במשטרה (נ/3) מגלה שגם במשטרה התייחס לסוג זה של התנסחות כאל קללות ולא כאל השמעת דברים בעלי תוכן קונקרטי מאיים. לגבי חלקו השני של האיום, תוכנו כפי שהובא בכתב האישום אינו ברור, שכן בעת חילופי הדברים היו השניים "למטה" והמלל נראה מנותק מהקשר הגיוני. בבית המשפט, שינה המתלון את הניסוח והעיד כי "הוא המשיך לאיים עלי למטה - חכה חכה [...]". שינוי זה שמעניק פרשנות חדשה לדברים לא הוסבר על ידי המתלון. המתלון נכון היה להוסיף עוד עבירות איומים בחקירתו הנגדית ובמענה לשאלות הסנגור בחקירה הנגדית הוסיף עבירת איומים שלישית (פ/ ע' 22 ש' 23). עדותו של המתלון אינה מאפשרת לקבוע מהו נוסח הדברים המדויק שנאמר. לניסוחם המדויק של הדברים חשיבות בעבירה המבוססת על הניסוח ועל ההקשר בו נאמרו הדברים. לעיתים קיים גבול דק מן הדק בין איומים לבין גידופים ומיני התבטאויות מכוערות. לא בכל מקרה תהיה לשון בוטה וגסה בבחינת עבירת איום (ראו בהקשר זה ניתוחו המפורט של כב' השופט דר' אבינור בת"פ (ת"א) 33623-10-14 מ"י נ. פלוני (פורסם בנבו) [ניתן ביום 8.7.15] והפסיקה המפורטת בו.

במקרה שלפניי אי הבהירות בנוסח הדברים שנאמרו והקשרם הכללי בתוך חילופי קללות יוצרים ספק הפועל לטובתו של הנאשם.

סוף - דבר

26. על יסוד כל שנאמר אני מרשיעה את הנאשם בעבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש.

ניתנה היום, כ"ו ניסן תשע"ו, 04 מאי 2016, במעמד הצדדים